

Gdzieś w Bieszczadach
„Wzgórze Wdzięczności”

W sercu Polski, gdzie ziemia z niebem się styka,
Tam Bieszczady leżą, w ciszy drzew i górskimi szlakami tkwią,
Zielone wzgórza falują w rytmie wiatru, odsłaniając Wzgórze Wdzięczności,
które jednoczy ludzi, tworząc nową historię, Nową Ziemię.

Tam, gdzie rzeka Smolniczek snuje swoje opowieści,
A nocne niebo błyszczy tysiącem gwiazd,
Każdy krok staje się pieśnią i zrozumieniem a każda chwila,
Niesie obietnicę wolności, której dusza pragnie.

Poranne mgły otulają doliny jak ciepły koc,
Ptaki witają dzień śpiewem, który przemyka przez serce,
A wilki w mroku, w swej tajemnicy,
Są strażnikami krainy, królującej natury.

Tutaj czas płynie wolniej, jakby w zgodzie z sercem,
Światło słońca przechodzi przez Wzgórze Wdzięczności i okalający las, tworząc złote drogi,
A człowiek, będąc tu, staje się częścią czegoś większego, wchodzi w piąty wymiar,
Złącza się z naturą, odnajdując spokój i siebie samego.

Bieszczady, skarbnica piękna i magii ukrytej,
Czekają na tych, którzy pragną zobaczyć,
Że życie to nie tylko pęd i hałas,
Ale ciche chwile, w których odnajdujemy prawdziwe szczęście.

Więc przybądź, poczuj, usłysz i zobacz,
Jak Bieszczady otulą Cię swoją miłością,
Niech Twoje serce zabije mocniej, gdy staniesz u stóp Wzgórza Wdzięczności,
I pozwól jemu pokazać, czym jest Twoja prawdziwa wolność.

z miłością Ireneusz

23.07.2024, godz. 07:33

© by Ireneusz 07'2024